

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. No 35.

Tolvte Sæssion.

22de Møde.

Onsdagen den 7de Novbr. Kl. 1.

(Fortfat.)

Formanden: Det er først efter, at Lovens Overgang til anden Behandling er vedtaget, at der bliver Spørgsmaal om Nedsættelse af Udvalg.

Christensen: Jeg er hverken belavet paa eller istand til at udtale i en passende Form alt det, der har bevæget sig i mig ved at lytte til det Foredrag vi nylig have hørt, men det forekommer mig dog, da jeg idetmindste endnu glæder mig ved det Haab, at jeg for mit Bedkommende kan blive stående ved Loven, omtrent som den foreligger, altsaa ogsaa ved de af den sidste ærede Taler angrebne Bestemmelser — det forekommer mig, siger jeg, at det vilde være upassende, om denne første Behandling af Sagen passerede uden i det Mindste en Anthydning i denne Henseende. Jeg vil allerførst tillade mig at gøre opmærksom paa den Varme og Overbeviisning, hvormed den ærede sidste Taler selv har lagt Vægt paa den frie Beviisførelse, der er de omhandlede Paragraphers Opgave. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, hvorledes hans eget Foredrag ved dets Henviisning til de fremmede Lande, hvis Lovgivning og Retsforhold, han har citeret, hvorledes dette Foredrag selv vistnok med stor Ret, navnlig for Englands Bedkommende, udhævede, hvorledes en stor Deel af det, han her desidererer

som Lovbestemmelse, er kommen tilstede gennem Retsbeviisningen, gennem det, han kaldte Traditionen. Jeg vil gøre opmærksom paa, hvorledes han selv indrømmede, at en væsentlig Deel af den nye Retspleie vilde være betinget af den Alvor, den Retsførelse, der bevægede sig i Folket, og af — hvad han ikke anførte, men hvad han naturligvis ligesom jeg vil forudsætte — at vor Regjering vil lade sig det være særlt magtpaaliggende at bringe en af de meest udmærkede af de flere udmærkede Dommere, hvoraf vort Land, Gud ske Lov, er i Besiddelse, ind paa den vigtige Plads, som Præsidenten i den Ret, hvorom her er Tale, vil indtage. Nu er det vistnok saa, at enhver Begyndelse er svær og selv farlig, men jeg troer ogsaa, at det har sin Fare ikke at begynde, og at det har sin Fordeel at begynde just i saadanne Forhold, just i en saadan Sphære som den, der er det her foreliggende Lovforslags. Jeg maa være af den Overbeviisning, at vi meget hurtigt, forholdsvis hurtigt, ved en intelligent og samvittighedsfuld Domstols Bestræbelser, som denne Lov søger at skabe, ville faae praktisk etableret det Væsentlige og maakte det Meste af, ja næsten Alt, hvad der behøves, for at Loven skal virke velsignelsesrig, som den ærede Taler selv tilstaaer, at den frie Beviisførelse i andre Lande virker. Men hvormed Alting er, vil jeg blot tillade mig den Bemærkning, at paa mig i det Mindste, der med dyb Opmærksomhed og stor Erbødighed og Belivillie for den ærede Taler har hørt paa, hvad han har anført, har det dog ikke gjort andet Indtryk end det, som jeg ganske vist i Forveien havde